26

Aventurile lui Morgan Piratul

PIRAȚII DIN INSULELE SOULOU

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 26

*****

PIRAŢII INSULEI SOULOU[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză MAREŞ I. DORU

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LES PIRATES DES ILES SOULOU.

În urmărirea căpitanului piraţilor

În nord-estul marii insule Borneo, în Oceanul Indian, împrejurimi ştiute de toţi marinarii ca fiind extrem de periculoase, se găseau reunite corăbii şi vase de diferite naţionalităţi, care impuneau prin mândrie în bogăţie şi prin mărimea lor.

Pavilioanele ce fluturau pe catargele lor purtau, ba culorile Angliei, sau pe acelea ale Portugaliei. Olanda era şi ea de asemenea reprezentată. Aceste vase, în număr de douăzeci, care, în mod evident, îşi dădură întâlnire, păreau acum a aştepta ceva sau pe cineva.

Pe puntea uneia dintre cele mai mari, o superbă fregată ce purta numele de „Nederlande", căpitanii acestei flote improvizate se găseau adunaţi într-o dezbatere. Erau aşezaţi în jurul unei mari mese aglomerate cu pahare şi sticle şi toţi ochii erau aţintiţi asupra unui om în vârstă, cu o mină energică, şi a cărui ani păreau a nu-i fi alterat decât puţin vigoarea. Acesta nu era, aşa cum bine presupuneţi, unul dintre colegii lor, dar era unul dintre înaltele personalităţi, cineva a cărui autoritate era aproape egală cu cea a unui rege, şi care putea da ordine numeroaselor vase olandeze ce navigau în aceste mări; era guvernatorul insulei Borneo, Mynheer van Dirk. Englezii şi portughezii trăiau deci în bună înţelegere, în mod special în această zonă, cu olandezii, şi ei realizau o înţelegere pentru o acţiune comună. Guvernatorul, în centrul atenţiei generale, vorbi astfel anturajului său:

— Domnilor, ştiţi că, de câtva timp, cel mai mare dintre toţi piraţii, teribilul Morgan, şi-a făcut apariţia în Oceanul Indian. Încă nu a atacat, e adevărat, nici o corabie sub pavilion olandez, dar el ne-a captat atenţia cu noutăţi privitoare la navele suspecte, din care una este vopsită complet în negru, şi care au fost văzute în apropierea mai multor vase de naţionalitate engleză şi portugheză, şi este posibil ca rândul nostru să nu întârzie să vină. Ne este imposibil să stăm cu această îngrijorare încă mult timp. Ne sosesc adesea încărcături foarte preţioase, şi este în interesul nostru şi a tuturor de a ne angaja toate mijloacele date de puterea noastră pentru a pune capăt tuturor acţiunilor piratului… O goeletă, velier foarte rapidă, pe care am trimis-o în

recunoaştere, tocmai a sosit cu noutăţi despre navele suspecte, din care unul este vopsit complet în negru, au fost văzute în împrejurimi. Ele navighează împreună de obicei, dar adesea, corabia neagră navighează de una singură. Putem să pariem că aceasta îl poartă pe căpitanul pirat Morgan… Dacă aceste noutăţi nu sunt mincinoase, iar eu le cred cu adevărat sigure, putem admite ca sigur că Morgan se îndreaptă dinspre noi pe singurul drum ce există, sau, cel puţin, este practicabil, în trecere pe lângă insulele Soulou. Planul nostru, în această circumstanţă, este unul dintre cele mai simple, şi, tocmai fiindcă este simplu are toate şansele de succes. Noi vom lăsa aici zece nave ca rezervă, şi, cu celelalte zece, ne vom aşeza în ambuscadă în drumul piratului. Există în mod precis la o mică distanţă de aici, un promontoriu în spatele căruia ne vom ascunde uşor. Şi, când adversarul nostru, de pe corabia neagră, se va angaja în strâmtoarea dintre insule şi ne va depăşi cu puţin, noi vom apărea în spatele lui şi îi vom tăia retragerea, în timp ce navele de rezervă, atrase de canonada noastră, îl vor ataca din faţă. Astfel el se va găsi prins între două focuri, deci nu va fi deloc dificil să ne debarasăm de el pentru totdeauna.

Aceste cuvinte primiră aprobarea generală, din partea celor de mai sus, a englezilor şi a portughezilor. Ei erau aceia ce avuseseră mai mult de suferit, în ultimul timp, din cauza atacurilor nesăbuite ale piratului; din cauza sa au suferit pierderi importante, la care erau foarte sensibili, şi doreau mult să se răzbune. Ocazia a apărut, şi era atât de frumoasă pe cât de posibilă! După cum am văzut, Morgan se pregătea să părăsească Oceanul Indian, pornind spre Est, şi trebuia, în mod natural, să parcurgă drumul la care guvernatorul a făcut aluzie.

Dar duşmanii lui îl aşteptau acolo, urmând planul alcătuit de Mynheer van Dirk.

Acesta, în loc de a rămâne pe fregata olandeză unde se ţinuse reuniunea căpitanilor flotei, a decis să se întoarcă pe nava lui, care era amenajată cu tot luxul ce îl considera demn şi necesar ca decor pentru înalta sa demnitate, şi care nu trebuia să participe la lupta ce era în perspectivă. Mynheer van Dirk dorea numai, din acest post de observaţie, să asiste, cu calmul unui spectator de teatru, la anihilarea completă a flotei piratului, şi probabil la sfârşitul acestui teribil Morgan.

La celelalte douăzeci de nave deja citate, se adăugară acestei flote coalizate şi cele două fregate foarte rapide, însărcinate special cu spionarea sosirii lui Morgan, şi care, aveau alura unor

vase comerciale, şi trebuiau să-l atragă cu siguranţă, prin nada unei prăzi bogate, în capcana ce i se întinse.

Totul era astfel combinat atât de abil că era posibil şi părea chiar a reuşi în mod inevitabil.

Zece corăbii au început în curând să navigheze, pentru a ocupa poziţii în spatele stâncilor ce se ridicau în jurul promontoriului. Celelalte zece rămăseseră pe loc, acolo unde se aflau, de altfel perfect ascunse. Guvernatorul, după ce s-a despărţit de căpitani într-o manieră politicoasă şi cordială şi le dădu întâlnire după bătălie pentru a sărbători victoria, se întoarse la magnifica galeră destinată folosinţei sale personale.

Acolo, se afişa un lux nemaivăzut pe care numai un om foarte bogat putea să şi-l permită. Nu se putea intra în vreuna din cabine, fără să fii, ca să spunem aşa, lovit de orbire. Se părea că muncitori de geniu împrumutară din India tot ce această ţară de vis are mai preţios şi mai rafinat, pentru a face din această casă plutitoare, mai mult decât un palat, un veritabil Eden.

Acestui Eden nu îi lipsea nici măcar o Evă, conform tradiţiei.

Am văzut, într-adevăr, o tânără creatură, care părea a nu fi creată decât pentru a trăi în mijlocul acestor splendori, a cărei frumuseţe superbă şi radiantă ar fi părut deplasată într-un cadru mai puţin somptuos.

Aceasta era soţia guvernatorului, fermecătoarea Carlotta. Italiancă după mamă, ce reunea şi fonda prin ea tot ce era mai perfect în două tipologii feminine: cele din Nord şi cele din Europa.

Carlotta avea autoritatea unei regine; dominaţia sa se manifesta asupra unei mulţimi de servitori şi servitoare, gata să asculte la cel mai mic semn al ei, şi asupra soţului ei, care, pentru ea, devenea umil precum ultimul dintre sclavi. Mynheer van Dirk îşi iubea soţia mai mult decât orice pe lume. El, omul mândru, autoritar şi fragil, pentru care fiecare vorbă era un ordin, lua în faţa ei o atitudine supusă şi nu dorea decât să-i satisfacă orice dorinţă, chiar înainte de a şi-o fi exprimat.

În ciuda serbărilor strălucitoare organizate de către colonie în onoarea sa şi pentru plăcerea sa, ea s-a simţit uneori plictisită, şi, de un timp, lui i se păru că o excursie pe mare îi va oferi schimbarea de distracţie de care ea avea nevoie. De asemenea, auzind de evenimentul ce se pregătea, ea îşi rugă soţul să asiste şi ea la bătălie. Aceasta trebuie să fie, gândea ea, un spectacol grandios de văzut, de pe puntea magnificei galere, rămasă, natural, în afara zonei primejdioase, focurile convergente ale

flotei coalizate apărau vasul de îndrăzneţul corsar.

Contrar obişnuinţei sale, guvernatorul ezitase la început; dar această ezitare, primul indiciu de rezistenţă în noua sa viaţă conjugală, nu ţinu decât două minute înaintea privirii, atât imperioasă cât şi rugătoare, a frumoasei Carlotta. El era, de altfel, convins că nu era nici un pericol: de o parte, forţele sale erau zdrobitoare, şi, de cealaltă galera ce evolua atât de rapid încât aceasta ar putea tot timpul să se ţină departe de acţiune şi, dacă este cazul, să se pună prompt la adăpost.

El îşi dădu deci asentimentul atât de viu solicitat, iar Carlotta van Dirk a venit să aplaude înfrângerea lui Morgan.

Ea se odihnea, întinsă pe perne de mătase, înconjurată de frumoasele sclave ce agitau mari evantaie pentru a reîmprospăta aerul pe care ea îl respira. Veşmintele ce le purta erau la un preţ inestimabil, la fel ca toate obiectele care serveau drept decor pentru frumuseţea ei regală.

Brusc, Carlotta, cu un gest imperios, îşi concedie sclavii, care se retraseră în mare grabă. Guvernatorul intră în cabină. El a rămas câteva momente contemplându-şi tânăra soţie cu o privire plină de adoraţie.

— Ei bine! întrebă ea. Ce turnură au luat-o lucrurile? Este că în curând voi asista la această teribilă bătălie navală? Aştept cu nerăbdare! Deja văd cum ghiulelele noastre vor face ţăndări vasul piratului! Ce spectacol! Şi apoi ce amintire! Cât de încântată sunt că am venit!

— Da, vă puteţi bucura în avans, răspunse guvernatorul, nu veţi fi dezamăgită. Este imposibil să ne scape. Deja, crezând că ne urmăreşte fregatele noastre rapide, aleargă direct în capcană, şi, după toate probabilităţile, el este acum foarte aproape! Toate şansele sunt ale noastre. Vasul său trebuie să fie într-o stare proastă în urma lungii călătorii întreprinse, pe când ai noştri sunt complet înarmaţi cu arme noi. Poate are cu el câteva alte corăbii mai mici; dar acest lucru nu prezintă importanţă. Le vom face faţă, garantez pentru asta!

— Cu atât mai bine! răspunse Carlotta. Dacă ai ştii cât de obositor este să-i asculţi vorbind doar despre acel om! După toate spusele, eu îmi imaginez că arată ca o sperietoare de ciori urâtă. Da; mi-l închipui mare, dar greoi şi necioplit, cu un păr roşu şi o faţă de buldog toată plină de coşuri de la variolă. O fiinţă ca asta, nu este un om, ci un monstru! E o faptă bună să scăpăm lumea de el, nu este adevărat? Şi eu salut deja asta!

Şi, în acelaşi timp, frumoasa femeie, ca o mică nebună, bătu

din palmele sale fine, în sunetul inelelor ornate cu diamante magnifice ce încărcau degetele ei subţiri, în timp ce guvernatorul în genunchi în faţa sa radiind de fericire, se străduia să le prindă între ale sale, pentru a le acoperi de sărutări înfocate.

……………………………………………………………………………………

Se părea, în sfârşit, că Morgan se îndrepta spre ruina sa.

Cele două fregate trimise în întâmpinarea sa, şi care cu abilitate îşi mascară armamentul ca să pară nişte nave comerciale, au fost văzute de teribila corabie neagră.

Morgan nu era chiar singur. Una dintre celelalte nave îl însoţea, dar, cum aceasta încărcată din plin cu o parte din prada făcută în cursul campaniei precedente, abia se putea conta pe ea, în cazul unei lupte, din cauza lentorii în mişcare. Ea chiar îl întârzia pe Morgan, care nu dorea să se îndepărteze de ea. Şeful piraţilor nu se lansă în urmărirea celor două fregate, pe care le crezu, după aparenţe, vase comerciale portugheze ducând probabil o încărcătură bogată în condimente.

Morgan era pe punte, înconjurat de fidelii săi. El privea cele două corăbii râvnite, care navigau rapid în direcţia strâmtorii.

— Ele au virat cam brusc, spuse el. Au recunoscut vasul nostru drept unul corsar, asta-i sigur, şi le e frică! Putem să le abordăm imediat, Andre. A fost, într-adevăr, intenţia noastră de a părăsi Oceanul Indian pentru a intra în Pacific. Ne-au arătat drumul. De cealaltă parte a strâmtorii, ne va fi uşor să îi vânăm, şi dacă diavolul se va amesteca, îi vom forţa să se predea.

Andre, acest bătrân francez care, după ce a condus primii paşi ai lui Morgan în viaţa sa aventuroasă, acum conducea vasul său în calitate de pilot, şi care alegea întotdeauna prudenţa în locul curajului, nu se putu împiedica de a-şi arăta îngrijorarea auzind vorbele căpitanului.

Era departe, fără îndoială, de a bănui că o capcană îi aşteaptă în strâmtoarea pe care urma să o parcurgă; dar avea un alt motiv de îngrijorare.

— Căpitane, spuse el, această strâmtoare este mărginită de uscaturi primejdioase. Sunt insulele Soulu, locuite de rivali, dacă pot spune asta, teroarea acestor mări. Ei sunt piraţi din născare, numeroşi, îndrăzneţi, şi constituie nişte adversari pe care ar fi imprudent să-i neglijăm. Iar în plus, am auzit spunându-se că ar fi conduşi de către un alb, un european, care îi învăţă toate şiretlicurile, şi stratagemele popoarelor civilizate. Eu cred deci că am face mai bine dacă am evita locurile acelea.

— Dragul meu Andre, eu însumi cred, că îngrijorarea ta pentru

mine – căci ştiu că atunci când vine vorba de tine, nu te temi de nimic – eu cred că exagerezi pericolul. Lasă-l să vină, aceste bande de indigeni, chiar conduse de faimosul lor european, şi vei vedea mica lecţie ce le-o voi da. Serios, mi-e ruşine să-mi schimb ruta din cauza acestor lepădături.

— Încă odată, căpitane, continuă bătrânul Andre cu un accent de autoritate permis de experienţa şi vârsta sa, nu-i dispreţui atâta pe piraţii insulei Soulou. Ei sunt cu atât mai periculoşi fiindcă nu atacă decât în nopţile întunecoase. Atunci când pun ochii pe o pradă, ies pe neaşteptate din întuneric cu sutele ba chiar cu miile în bărcile lor mici; ei atacă din toate părţile deodată; urcă la bord ca pisicile, iar puntea este invadată imediat; mulţimea lor face orice rezistenţă imposibilă. Căpitane, să fim prudenţi, foarte prudenţi; să nu riscăm să pierdem, într-o luptă cu barbarii, bogăţiile ce le transportăm.

— Dar portughezii au trecut cu bine, prin această strâmtoare! replică Morgan.

— Ei se grăbesc, spuse bătrânul Andre. Vor să se distanţeze pentru a ajunge la cel mai apropiat port olandez, pe coasta insulei Borneo, unde vor rămâne până când vor presupune că marea a devenit mai sigură. Pe când noi, dacă intrăm în strâmtoare, sunt aproape sigur că la miezul nopţii vom fi atacaţi aşa cum am spus înainte. Nechibzuinţa voastră, vă asigur, ne va pune într-o situaţie foarte critică. Gândiţi-vă, căpitane, nu exagerez cu nimic. Mă cunoaşteţi suficient; după cum aţi spus, nu sunt un laş, dar, chiar dacă mă îngrijorez cu privire la dumneavoastră, nu am obiceiul să vă dau vreun sfat ce va dăuna gloriei voastre.

Lui Morgan îi plăcea să afle părerile bătrânului Andre; le considera întotdeauna bune, chiar când nu le urma din cauza unui motiv superior. De data aceasta, el conta să găsească un golf unde spera să se ascundă, şi unde să aştepte lumina zilei pentru a găsi cele două nave portugheze atunci când acestea vor crede că vor putea relua în siguranţă ruta lor. Nici el nici bravii prieteni ai lui nu se îndoiau că totul e gata pentru distrugerea lor.

Piraţii din insule

Arhipelagul, în mijlocul căruia şerpuia drumul, era compus din insule protejate de numeroase recifuri. Aşa că a fost o traversare foarte periculoasă, pentru majoritatea marilor vase europene. Cei care, în ciuda tuturor, se angajau încercând să se menţină în mijlocul strâmtorii propriu zise, se întâmpla acolo unde apa avea cea mai mare adâncime.

A existat şi un alt avantaj. Locuitorii din insulele Soulou nu se aventurau niciodată atât de departe, cel puţin nu în timpul zilei. Suntem deja în largul mării, şi câteva salve de mitralii vor reduce în bucăţi micile lor bărcuţe. Dar, din contră, ei mişunau şi circulau liber pe lângă mal şi în micile canale unde arborii milenari ai pădurii virgine îşi alungeau rădăcinile până pe coastă, acoperind cu enormele ramuri crevasele stâncoase unde micile bărci se puteau ascunde uşor.

Aceste mici golfuri adăposteau întotdeauna mulţi dintre cei care nu aşteptau decât o ocazie să jefuiască.

Populaţia acestor insule era formată îndeosebi din malaiezieni. Dar alte rase au pătruns încetul cu încetul şi s-au amestecat cu localnicii, mai ales chinezi, care, de asemenea, aveau gustul pirateriei şi se asociau localnicilor cu bucurie la asemenea lovituri. Şi unii şi alţii aveau foarte puţine arme de foc şi nici un tun. Dar bărcile lor erau bine înzestrate cu cârlige de abordaj şi scări de bambus; iar piraţii însuşi erau înarmaţi până în dinţi cu krisuri, pumnale lungi cu lame şerpuite, săbii de toate felurile şi gigantice securi de abordaj.

Aceşti semisălbatici ştiau să se servească de ele într-un fel abil şi redutabil. Ei aveau de asemenea o mare experienţă în manevre speciale de atac şi stratageme necesare în profesia de hoţi ai mării. Ei nu erau, de altfel, după cum am lăsat să se înţeleagă, doar braţul ce execută. Capul ce comandă totul era un englez, numit Wakata, adică Marele, care, după numele său real, se numea Jefferson. Era considerat ca un rege ale acestor insule. Prin forţa sa fizică, prin viclenia minţii sale, nu mai puţin prin cruzimea lui nemiloasă, a reuşit să-şi consolideze autoritatea asupra acestor populaţii primitive, astfel încât toată lumea îl asculta orbeşte.

Ne găsim în mijlocul unei mari adunări a piraţilor acestora, la marginea mării. El le vorbea, iar ei îl ascultau cu respect.

Era îmbrăcat cu un costum somptuos, şi purta la centură o voluminoasă toporişcă de abordare, a cărei greutate demonstra vigoarea sa musculară. Era un vechi matelot, care a fost obligat să părăsească patria după o serie de crime monstruoase. După ce a trăit o serie de aventuri extraordinare, a fost părăsit de noroc în acest arhipelag al insulelor Soulou, unde indigenii l-au ales ca şef.

Prin urmare, oamenii adunaţi în jurul lui pe plajă, priveau spre figura lui de aventurier fără scrupule cu o supunere fanatică, ca în faţa unuia ce provenea dintr-o rasă superioară. Şi, în realitate, el nu trebuia să facă decât un semn pentru a-i angaja într-o acţiune foarte periculoasă.

— Locuitori ai insulelor Soulou, le spuse el, iscoadele mele m-au anunţat că un mare număr de vase străine se ascund în apropiere. Mă gândesc să le atacăm; nu suntem atât de puternici ca ei, în ciuda marei noastre superiorităţi numerice. Dar nu este necesar să expunem la o grindină de gloanţe pe bravii noştri locuitori ai insulei Soulou. Eu vă port multă afecţiune, şi ţin prea mult la preţioasa voastră existenţă, pentru a comite din veselia inimii o imprudenţă care ar fi de neiertat. Dar aceasta nu înseamnă că nu avem nimic de făcut. Se pot obţine rezultate mai bune prin viclenie decât prin violenţă, şi planul meu este gata. Vasul asupra căruia trebuie să ne concentrăm atacul este acela ce rămâne un pic în urmă faţă de altele, când celelalte vor porni. Nu vor fi decât personaje distinse, pe care le-am cunoscut altădată, şi în mod particular un om ce are o situaţie foarte înaltă că este aproape un rege. Acest om este foarte bogat; are imense comori la dispoziţie. Dacă vom ajunge să-l capturăm, putem fi siguri că bogăţii incalculabile ne vor fi date ca recompensă. Timpul ne presează; îmi este imposibil să vă explic amănunţit planul meu; dar urmaţi-mă, şi veţi fi mulţumiţi. Şeful vostru este regele Wakata ce v-a dovedit de atâtea ori cât este de priceput. Înainte! Să fugim la bărci! Uite noaptea care cade, iar pe întuneric piraţii din insulele Soulou nu pot fi învinşi. Cinci dintre bărcile noastre, cele mai rapide şi uşoare mă vor urma; celelalte rămân la o scurtă distanţă şi aşteaptă, gata să intervină la cel mai mic semnal.

Strigăte de entuziasm au salutat această cuvântare a regelui piraţilor. Aceşti sălbatici veniseră aici ca să obţină favoarea de a participa la luptă. În câteva minute, şeful, urcase deja în barca cea mai solidă şi mai rapidă, în care mai erau încă cinci ce-l păzeau, în timp ce o mulţime de bărci îl urmau la o oarecare

distanţă, gata de a interveni, dacă era nevoie.

Tactica lor navală era apropiată perfect de natura locurilor, ce explică reuşita constantă a „afacerii” lor. După cum am mai spus, numeroasele insule ale arhipelagului nu erau separate între ele decât de strâmte canale ce formau un adevărat labirint, pe unde nu puteau trece vase de mari dimensiuni, fiindcă adânciturile şi recifele abundau, şi că trebuia, dacă voiai să nu te pierzi, o cunoaştere perfectă a topografiei locale. Este ca o ţesătură de fire din pânza unui păianjen, unde piraţii, pitiţi într-un colţ, aşteptau cu răbdare momentul cel mai favorabil pentru a se arunca asupra prăzii, gata să revină, dacă tentativa eşua, ei se ascundeau în acelaşi loc de unde porniseră, şi de unde ştiau toate variantele de scăpare.

Era deja târziu după amiază când englezul îşi ţinu discursul de încurajare, şi, cum noaptea cădea, bărcile piraţilor malaiezi, una după alta, avansau sub cupola frunzişului arborilor riverani, la mare deschisă, la intrarea în strâmtoare.

Jefferson, având în mâini enorma toporişcă de abordaj pe care nu o părăsea niciodată, căuta să perceapă cu privirea sa ageră, ca de animal, perdeaua naturală formată de crengi şi să descopere ce mai era pe lângă ea. În acel loc, coasta forma un ocol brusc, un fel de vârf în spatele căruia vasele europene se puteau ascunde uşor.

Jefferson sfârşi, într-adevăr, să deosebească, aşezate în spatele promontoriului, cele zece corăbii ale flotei coalizate, ale căror echipaje aşteptau apariţia lui Morgan. Erau convinşi că cele două fregate trimise în întâmpinare îl vor atrage prin perspectiva de pradă în capcana întinsă. Odată ce se angajează în strâmtoare, se putea considera ca o partidă câştigată. Nu trebuia decât să îi blocheze retragerea; se va găsi prins astfel între cele douăzeci de vase ce puteau fiecare rivaliza cu vasul lui, dacă nu la viteză, cel puţin prin numărul de tunuri. Toate sabordurile lor pot declanşa o furtună de mitralii ce într-o clipă pot anihila pe cel care a fost mult timp teroarea mărilor…

Wakata, altfel spus Jefferson, după ce recunoscu rapid această impozantă forţă navală în alertă în spatele promontoriului, îşi mută privirea, plină de răutate vicleană, un pic mai la stânga… Acolo, de asemenea, aproape de coastă, dar la o distanţă considerabilă, faţă de aceste vase de război, stătea izolată o corabie magnifică. Era galera particulară a guvernatorului din Borneo, la bordul căreia se afla împreună cu soţia lui, Carlotta.

Echipajul ştia dinainte ce avea să se întâmple. Totul era

aranjat, prevăzut. Cele două fregate, ce serveau drept momeală, dacă putem spune astfel, nu trebuiau să se angajeze în strâmtoare decât la primele luciri ale zilei, fiindcă traversarea era impracticabilă pe întuneric, pentru ele, ce cunoşteau strâmtoarea de demult, la fel ca pentru navele lui Morgan.

Deci, noaptea a căzut şi se anunţa dinainte că va fi foarte sumbră. Vântul sufla cu o oarecare violenţă, şi, dacă Morgan, după cum îl ştim, se găsea în vecinătatea strâmtorii, el o va traversa până în zori, înainte de a veni să se arunce în gura leului, adică asupra micuţei flotile, postată cu abilitate la adăpost de furtună, astfel ca privirile lui Morgan să nu o poată descoperi până în momentul când va avansa să-l întâmpine, şi atunci va fi prea târziu pentru el.

Soarele, de un roşu sângeriu, dispăru în spatele munţilor cu forme stranii, vechi vulcani stinşi ce se ridicau în jurul insulelor ca nişte formidabile creneluri.

Deşi nu se aşteaptă încă sosirea lui Morgan, paza arăta bine pe vasele flotei.

Dimpotrivă, pe galera guvernatorului din Borneo domnea liniştea, încrederea cea mai completă. Se ştiau departe de orice pericol, şi nimeni nu avea cea mai mică grijă. Oamenii echipajului, departe de gândul de a se bate, visau la frumuseţea spectacolului ce le va oferi bătălia purtată de alţii pentru plăcerea ochilor lor.

Pronosticul ce putea fi făcut din felul atmosferei se va realiza exact. Abia apuse soarele. Că o masă de nori se adunară la orizont… Încetul cu încetul, firmamentul a fost acoperit de o neagră perdea groasă. Vântul nu s-a înteţit semnificativ, dar ploaia începu să cadă în veritabile torente, şi nu se vedea nici la trei paşi în faţă.

Ai putea spune că timpul ţine cu europenii, că lucrează pentru ei. Totul adăugat la imposibilitatea ce a apărut pentru Morgan de a încerca traversarea strâmtorii înaintea zorilor.

Mynheer van Dirk a părăsit puntea pentru a se duce în cabina sa.

Se aşeză să scrie un lung raport către guvern. El putea fără dificultate să se dedice acestei ocupaţii, fiindcă, galera era perfect adăpostită, valurile ridicate de vânt în apropiere, erau în acel loc aşa de mici şi slabe că de abia imprimau corăbiei un balans lejer. Guvernatorul scrise fără încetare până la miezul nopţii, oră la care voia la rândul său să se odihnească un pic.

El a trebuit să se scoale, atunci când auzii pe punte un zgomot

neobişnuit, ca un tropăit continuu.

— Ce este? mormăi el încruntând din sprâncene. Probabil câţiva mateloţi prea zgomotoşi…

Dar zgomotul se intensifică…

— Amuzanţii aceştia o vor trezi pe soţia mea… Îi voi aduce la raţiune, eu însumi!

Van Dirk ieşi repede din cabină şi urcă scara ce ducea pe punte. Se aştepta să găsească nişte mateloţi veseli, şi îşi promisese să le administreze o pedeapsă pentru a le calma veselia şi ardoarea prematură.

Ajuns în capul scărilor, deschise brusc uşa ce dădea spre punte, gata să rostească cuvintele de admonestare şi reproş ce erau potrivite circumstanţelor.

Dar ele îi rămaseră în gât. A avut dintr-o dată impresia că trăieşte un vis urât.

Pentru prima sa dată din viaţă, orgoliosul van Dirk văzu că cineva ridică mâna asupra lui. O lovitură de o violenţă teribilă se abătu asupra sa aruncându-l pe podeaua alunecoasă, unde se prăbuşi. A vrut să se ridice; dar se simţi călcat în picioare; era călcat pe piept, pe cap, peste picioare… Parcă o bandă de fanatici trecu peste el.

— Sunteţi cu toţii nebuni sau aţi turbat? strigă el, imaginându-şi că era vorba de o ceartă între mateloţi, cum se întâmplă adesea la oamenii pasionali şi nestăpâniţi… E ruşinos! E scandalos! Să vă bateţi aşa pe vasul meu! O pedeapsă exemplară…

Vorbind în continuare, el reuşi să se ridice. Un nou ghiont îi întrerupse fraza şi îl aruncă brutal din nou pe orizontală. Obosit de atâtea ghionturi, vru la rândul său să şi dea, întinse braţul să caute ceva la îndemână. A găsit un picior gol; auzi în acelaşi timp un strigăt răguşit, însoţit de cuvinte neînţelese într-o limbă necunoscută.

Exista un felinar în apropiere, iar la slaba lumină împrăştiată de el îi permise să judece un pic mai exact situaţia. Zărind mai bine omul care îl lovise, van Dirk nu putu să-şi creadă ochilor. Nu era un matelot de pe galera sa; era un indigen ce lupta cu înverşunare împotriva unui matelot, şi care, zbătându-se, îl lovea din când în când cu piciorul pe nefericitul guvernator. Alte corpuri umane de aceeaşi nuanţă de culoare închisă apărură o mulţime; dar nici un foc de armă nu s-a auzit. Mateloţii, surprinşi, nu avură, fără îndoială, timp să pună mâna pe pistoalele lor. Se băteau cu cuţitele, cu topoarele, cu săbiile, cu pumnii chiar şi cu

dinţii… Şi această luptă tăcută era cu atât mai înverşunată. Masa combatanţilor încleştaţi se rostogolea pe punte, iar guvernatorul, din nou călcat în picioare, împins, zdrobit, fu aruncat într-un colţ, între o grămadă de pânză de velă şi role de frânghie. Aproape de el, se auzeau aceleaşi sunete în limba necunoscută, ce îi atrăsese atenţia deja.

Şi atunci, dintr-o dată, a înţeles.

Până acum, nu se gândise decât la piraţii lui Morgan; dar acum în sfârşit ştia cu cine are de a face, iar disperarea deveni şi mai mare!

— Dumnezeule! gemu el. Au profitat de noapte şi de sentimentul nostru de siguranţă, ca să urce la bord… Nici o speranţă să ieşim din asta! Suntem pierduţi! Să cădem în mâinile unor derbedei din insulele Soulou! Ce ruşine!

Înconjuraţi de inamici

Se putea să fie ora trei dimineaţa când norii dispărură şi ploaia încetă.

La aceste latitudini, după furtunile cele mai violente urmează fără tranziţie timpul cel mai frumos, cerul cel mai senin.

Echipajul flotei, în alertă, considera deja această bruscă schimbare ca o fericită prevestire. Englezii şi portughezii, postaţi la intrarea în strâmtoare, nu încetau să privească spre nord, căci pe acolo trebuia să vină Morgan, în urmărirea celor două fregate ce au jucat rolul de vase comerciale.

Ziua se instală cu încetul. Ofiţerii nu părăseau posturile lor de observaţie. Ei nu aveau de altfel nici o îngrijorare, convinşi că prada nu va întârzia să cadă în capcană.

— O pânză! O pânză! strigă unul dintre ei, bucuros că această veghe a luat sfârşit, şi momentul de a acţiona se apropia... Şi o alta! continuă el.

— Astea sunt probabil cele două fregate, spuse unul dintre colegii săi. Ar trebui să ştim dacă şi-au îndeplinit misiunea lor. Va fi foarte enervant dacă au eşuat. Începi să te plictiseşti aici.

— A treia pânză! strigă un al treilea ce avea ochi de vultur. Acolo, spre nord, priviţi! Ea avansează cu o rapiditate extraordinară. O văd foarte bine! Ah! E uimitor cât de repede vine!

— Este Morgan, fără îndoială, concluzionară toţi ofiţerii. Căpitanul piraţilor intră orbeşte în capcană. Totul merge de minune.

A fost din ce în ce mai clar... Se distingeau cu uşurinţă vasele semnalate... Câteva momente încă, şi partida decisivă va începe.

Din vasul ce urmărea cele două fregate încă nu se zăreau decât pânzele; dar, cu cât se apropia, coca nu va întârzia să apară deasupra orizontului. În sfârşit, s-a văzut cu totul. Era o corabie foarte joasă şi îngustă, vopsită toată în negru! Nu era îndoială, era faimosul vas negru a lui Morgan.

Fregatele vânate aveau arborate pavilioane engleze, a naţiunii pe care Morgan o detesta cel mai mult. Părea că anima nava lui cu toată ura şi toată dorinţa lui, ca şi în cazul în care este vorba de ceva personal, similar cu un cavaler ce, înaintea miresei şi a spadei pune calul său.

A doua corabie a lui Morgan nu apăruse încă. Fără îndoială,

piratul socoti să nu se facă de râs cu ea, şi a lăsat-o în aşteptare până după captură.

Englezi şi portughezi urmăreau cu interes crescând marşul vasului negru. El sosea mândru şi îndrăzneţ, plin de viaţă; dar va fi în curând măturat, ras, eviscerat, tranşat în bucăţi de ghiulelele lor, lamentabilă epavă devenită jucăria valurilor, după ce a făcut legea pe mări atâta timp.

Într-adevăr, steaua lui Morgan era în declin. Ei nu aveau îndoieli, nesăbuitul, îşi desfăşura ultima cursă, cursa spre abis, fiindcă, teribili precum Parcele care desfăşurau sau tăiau firele destinului, adversarii calculau, cu bucurie în suflet, următorul moment în care vor întrerupe lunga serie de glorioase succese.

Nu îi rămăsese nici o şansă de scăpare... La ce îi servea curajul împotriva unor inamici atât de superiori numeric, şi viteza sa în mijlocul unor forţe zdrobitoare atât de abil dispuse? Ar fi putut, fără îndoială, scăpa de grupul de nave ce ar putea apărea în urma lui, dar asta nu era decât pentru a cădea în mijlocul grupului ce îl aştepta în faţă... Între aceste două mari flote, ar fi zdrobit mortal.

Fregatele tocmai se angajau în strâmtoare şi continuau să înainteze cu toată viteza. Morgan, mai rapid încă, se apropia sensibil de ele, şi, cu condiţia ca urmărirea să dureze, el le va ajunge fără îndoială.

Vasul său mergea pe cursul scontat, unde îl aşteptau englezii şi portughezii. Pe de altă parte, olandezii aşteptau pentru a-i închide toate ieşirile.

— Există! Există! strigară primii văzându-l traversând trecătoarea ignorând cu inconştienţă pericolul. Eşti prins, Morgan! Douăzeci şi două vase de război împotriva ta! Mai bine te-ai preda, băiete! Recunoaşte-te învins chiar înainte de a lupta! Dacă nu, frumosul tău vas negru nu-ţi va putea furniza scânduri nici măcar pentru un sicriu, aşa îl vom zdrobi! Ce idee, de asemenea, să-l vopseşti în negru! Aceasta aduce ghinion odată şi odată.

Aşa vorbeau în glumă englezii şi portughezii, în timp ce Morgan, le vâna din spate cele două nave, considerate deja o pradă capturată. A parcurs deja o jumătate de milă în strâmtoare, când inamicii săi hotărâră să intre în scenă.

El era pe pasarela comandantului, cu ochii fixaţi pe fregate, când un apel al bătrânului Andre, ce ţinea cârma cu o mână fermă dar abilă, îi atrase brusc atenţia.

— Căpitane, strigă el; priviţi acolo ce vine din spatele

promontoriului!

Şi Morgan văzu cele zece corăbii engleze şi portugheze ce avansau într-o linie impozantă.

Morgan, fără a răspunde, continuă cursa sa înainte. El era ajuns deja la mijlocul strâmtorii, şi fregatele urmărite atingeau aproape cealaltă extremitate. Acolo, ele încetiniră fuga lor, ca şi cum vântul ar fi căzut brusc, oprite de înălţimea promontoriului.

Morgan, văzând momentul decisiv sosind, în care îşi va însuşi o pradă câştigată uşor, se bucura deja de triumful său, când, deodată, pe punte, oamenii săi strigară:

— Trădare! Trădare! Vasele se arată la capătul strâmtorii. Ele arborează un pavilion olandez. Trădare!

În acelaşi timp, cele două fregate se opriră, blocând trecerea. Masca lor căzuse. Pe flancurile lor, atât de liniştitoare ca nave încărcate cu mărfuri preţioase, apărură deodată saborduri din care ieşeau guri de tun.

— Gata de viraj! comandă Morgan cu vocea sa de comandă, scurtă şi metalică. Amaraţi trinca! Totul spre tribord, Andre!

Oamenii lui Morgan urcară pe scările de frânghie; şi într-o secundă, pânzele căzură, în timp ce Andre, cu o manevră bruscă a cârmei, întoarse nava în vânt.

— Cornelius, vino la cârmă, comandă bătrânul Andre nepotului său. Trebuie să vorbesc cu căpitanul.

Tânărul nepot alergă la apelul unchiului său, şi Andre, cu o agilitate tinerească, urcă scările ce duceau la pasarela comandantului.

— Iată-ne prinşi! îi spuse el lui Morgan. Şi-au bătut joc de noi. Uite că avem de luptat împotriva a douăzeci şi două de nave mari de război, la fel de bine, dacă nu chiar mai bine înarmate ca noi, vom fi bombardaţi din două părţi deodată, ciuruiţi de gloanţe înainte de a putea să ne apropiem de adversarii noştri.

Andre nu spuse mai multe, dar era uşor de citit ce gândea din privirea sa, ce nu putea exprima în cuvinte suna cam aşa:

— Trebuie să ne acceptăm moartea în mijlocul bubuitului tunurilor, sau să arborăm drapelul alb şi să ne predăm fără luptă!

Nimeni nu presupunea că Morgan va alege această ultimă alternativă, toţi piraţii erau gata de a-şi vinde scump viaţa. Şeful lor le transmise orgoliul şi îndărătnicia ce îi anima, şi care excludea dinainte, fără a lua în calcul indiferent de circumstanţe, orice idee de predare.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre pasarelă, unde se afla Morgan. Până acum el dădea întotdeauna sfaturile necesare, în timp de

pericol. Dar azi au aşteptat în van. Pentru prima dată în viaţă, Morgan era prins nepregătit. El privea alternativ cele două grupe de vase ce se îndreptau spre el. Să încerce un atac? La ce ar folosi? Să fugă! Nici nu era vorbă!

Deodată, piraţii îl văzură coborând în fugă de la comandă la cârmă, ce o luă din mâna lui Cornelius, stupefiat.

Nu spuse un cuvânt, dar o energie sălbatică îi marca fizionomia. Viră nava sub vânt.

Surpriza piraţilor atinse apogeul când văzură încotro se îndreptau. Morgan îi ducea spre insulele din stânga, spre brizanţi, unde valurile se spărgeau, vuind, în spume de stânci. Era, fără îndoială, singurul mod ce îl găsise pentru a-i priva pe inamicii săi de bucuria victoriei, şi de a muri precum un marinar, ucis chiar de mare!

Asediaţi

Nimeni din echipaj nu îndrăznea să adreseze vreun cuvânt căpitanului, nici chiar bătrânul Andre, care, palid şi cu privirea sumbră se ţinea aproape de el, la cârmă. Şi totuşi bătrânul pilot era consternat că şeful său a ales acest fel de a muri, crezând că ar fi preferat să părăsească lumea aceasta în mijlocul concertului, scump urechilor sale, o canonadă demnă de el.

El credea de asemenea că şi-ar fi dorit să aibă satisfacţia supremă de a antrena cu el în mormânt un număr cât mai mare posibil de adversari de-ai săi.

Care a fost deci raţiunile ce l-au împins pe Morgan să contrazică astfel tot trecutul său prin acest ultim act?

Aceste raţiuni trebuiau să fie grave, căci el nu era omul care îşi pierde capul în faţa pericolului, oricât de mare era el. Spiritul său, totdeauna clar şi lucid, a găsit cu siguranţă, după un examen rapid, că această decizie ce o luase avea nişte avantaje pe care nimeni altul decât el nu le-a putut încă descoperi.

Întregul echipaj a fost conştient. Nu se auzi nici un murmur. El era şeful, respectat şi ascultat ca un zeu, şi fiecare gândea la fel:

— Facă-se voia lui!

Deci, vasul negru cu velatură completă ajunse la brizanţi.

Valurile, care, în lupta lor continuă împotriva stâncilor ce se iveau din apă mugeau şi formau o perdea de spumă şi stropi în spatele căreia dispărea şi insula şi vegetaţia de pe coastă. Se vedeau doar vârfurile vulcanilor vechi zdrenţuite, care, după ce şi-au eliberat energia, în cele din urmă au tăcut, dezamăgiţi şi reci.

Tunetul a devenit din ce în ce mai asurzitor. Valurile deja sparte cădeau pe puntea vasului negru, marea din jur era în fierbere.

Andre se apropie mai tare de Morgan; voia să moară lângă el, să se scufunde în acelaşi timp cu dragul lui şef, uniţi în moarte ca şi în viaţă. Cornelius, Iacob şi Klas se ţineau de mână, îndeaproape strânşi, imagini şi simboluri a prieteniei fidele până la moarte.

Toţi, fermi şi neclintiţi, aşteptând lovitura finală.

Mari mase de spumă cădeau pe punte ca nişte fulgi mari de zăpadă; iar corabia neagră naviga în continuare... Centura brizanţilor era acolo, foarte aproape; marea se ridica şi mătura

violent culoarul format între două stânci mari ce creau un vortex devorator...

Acesta era sfârşitul!

Dar corabia neagră, trosnind din toate încheieturile, învinse vârtejul şi îşi continuă drumul.

Piraţii, stupefiaţi că se aflau încă în viaţă, cu lemnul punţii sub picioare, văzură masele negre ce apărură în faţa lor.

— Strângeţi totul! strigă Morgan cu o voce tunătoare. Nici un petic de pânză să nu fie sub vânt!

Pe jumătate sufocaţi şi orbiţi, piraţii ascultară. Mâinile lor, obişnuite cu manevra aceasta, reacţionară din instinct fără ajutorul ochilor. Toate pânzele au fost strânse. Şi totuşi puţinul control pe care nava ar trebui să-l ofere vântului, împingea nava în continuare; ea mergea direct spre masele negre deja zărite înainte. Atunci când piraţii şi-au şters ochii de apa sărată ce îi orbise, recunoscură la stânga şi la dreapta, arbori cu frunzişul des. Ei pluteau în apa calmă a unui canal foarte îngust, între două insuliţe acoperite de pădure.

— Acostaţi! comandă Morgan, încă la cârmă. Legaţi cabluri la cele două maluri! Vom rămâne aici pentru moment.

A urmat un moment de reculegere. Tranziţia era prea bruscă. Toţi aceşti oameni, pregătiţi să moară, fură la un moment dat dezorientaţi de faptul că încă trăiau şi îşi regăseau întreaga speranţă.

Dar această uimire a fost scurtă. Bineînţeles, strigăte de bucurie izbucniră din toate piepturile. Toţi mateloţii se precipitară spre eroii care îi salvaseră, pentru a le strânge mâinile, a le mulţumi, a-i îmbrăţişa.

— Calmaţi-vă, le spuse Morgan, surâzând. Manevra mea îndrăzneaţă a reuşit. Norocul surâde celor curajoşi. Mă întrebaţi cum mi-a venit ideea. Ei bine! Uite. În ultimul moment, când eram pe punctul de a ne zdrobi de stânci, am zărit canalul acesta strâmt dincolo de vârtej. Şi m-am lansat. Era unica modalitate de salvare. Altceva, nu conta. Să ne oprim aici pentru a respira şi a vedea ce ne rămâne de făcut.

Oamenii din echipaj acostară nava, cum le comandase Morgan. Dar încă nu-şi revenină din surpriză, iar, muncind în continuare, nu puteau să se împiedice să arunce priviri de admiraţie către căpitanul lor, care pentru a-i salva, a reuşit ceea ce părea un miracol.

Era şi timpul de a se opri. Canalul se îngusta până la punctul unde ramurile copacilor de pe cele două maluri formau un arc,

unde catargele ar fi inevitabil sfărâmate, dacă vasul ar fi înaintat. Pentru moment, nu există nici un risc. Cabluri solide au fost legate de trunchiurile arborilor, de pe ambele maluri; iar echipajul putea beneficia de un pic de odihnă după emoţiile ce le încercară.

Dar, pentru aceşti oameni, cea mai potrivită metodă de a se odihni era, se pare, de a aclama iarăşi şi mereu pe viteazul lor căpitan. Acesta în sfârşit le impuse tăcere şi le spuse:

— Prieteni, pericolul cel mare a fost evitat, dar pot apărea altele în orice clipă, şi e nevoie deocamdată de o pază bună. Ne găsim în arhipelagul insulelor Soulou. Locuitorii sunt piraţi redutabili şi cu un curaj de neclintit, mai ales când pot face rău. Ei sunt continuu la pândă pentru a surprinde orice pradă, şi nu ar fi de mirare ca ei să ne fi descoperit deja; poate acum se pregătesc să ne atace. De asemenea, nici măcar o secundă nu trebuie să încetăm supravegherea apropiată strictă. Noi trebuie oricând să fim gata a respinge un asalt. Altfel, ar fi vai de noi. Ne vor copleşi prin numărul lor, mai ales că nu ne putem mişca de aici. Deci, să deschidem ochii. Toate tunurile se vor încărca cu mitralii, iar o parte a echipajului va rămâne la baterie, aproape de ele; iar jumătate din voi vor dormi, dar cu armele alături. În plus, o sentinelă va fi în vârful arborelui gabier, pentru a semnala orice lucru suspect. Mai ales noaptea trebuie să ne dublăm vigilenţa, căci aproape întotdeauna atunci atacă piraţii insulelor Soulou, şi să nu uităm, rareori dau greş. Rămâne ca noi să le dejucăm planurile, şi să-i înfrângem, dacă este cazul.

Echipajul îl ascultă în linişte şi promise apoi de a veghea cu mare atenţie. Se aleseseră oamenii ce aveau prima gardă; tunurile au fost încărcate, iar celelalte arme minuţios verificate.

— Andre, spuse Morgan către bătrânul şi fidelul său prieten, îmi pare rău, recunosc, că nu ţi-am urmat sfatul. Dar acum răul a fost comis... E vorba de a repara ce se mai poate. Noi nu suntem la capătul necazurilor noastre. Fără îndoială, am avut şansa de a evita moartea imediată, am scăpat din mâinile adversarilor noştri şi din valurile acelui teribil vârtej. Poate de asemenea, vom avea şansa de a scăpa nevătămaţi din labirintul de recifuri, ape puţin adânci şi canale. Dar situaţia noastră este tot critică. Începem cu europenii, care trebuie să fie furioşi că am scăpat tocmai când savurau victoria, nu ne vor lăsa în pace. Vor lua măsurile necesare unui asediu după regulile lor, siguri că, mai devreme sau mai târziu, vom fi obligaţi să revenim în strâmtoare. Pe de altă parte, presupunând că vom dejuca planurile lor, trebuie să

ţinem cont de populaţia insulelor Soulou, asupra căreia cu bătrâna ta înţelepciune mi-ai atras atenţia de zeci de ori.

— Să nu mai vorbim, căpitane!

— Ba, să vorbim, dimpotrivă. Din cauza mea ne găsim în situaţia asta, nu mi-e ruşine să recunosc în faţa ta. În orice caz, cred că trebuie să ne pregătim de o luptă îndârjită. Cred că nu mă înşel, dar indigenii deja ne-au văzut. Eu de asemenea, ca şi tine, am auzit adesea vorbindu-se despre ei şi faimosul lor şef, englezul. Ştiu că nu ar lăsa să-i scape o pradă ca noi fără să încerce să profite.

— Asta-i şi părerea mea, căpitane. Dar nu putem decât să aşteptăm.

Santinela era deja de câtva timp în „cuşca ciorii”, la postul său de observaţie. Era apelat la fiecare oră, şi au fost aleşi doar oameni dotaţi cu o vedere excelentă, care au primit şi un telescop.

De acolo de sus se putea, în timp fără ceaţă, vedea ce se petrece în strâmtoare. Astfel Morgan află că corăbiile de luptă ale celor trei naţiuni se ţineau mereu aproape şi păreau a supraveghea îndeaproape coasta.

— Olandezii sunt la intrarea în strâmtoare, explică santinela. Portughezii şi englezii, sunt la cealaltă extremitate. Au aerul de a ne aştepta, sunt convinşi că noi nu vom întârzia să reapărem.

— Nu mă surprinde deloc asta, mormăi Morgan. Eu am fost sigur că nu m-ar fi lăsat să scap aşa uşor. Acestea fiind spuse, canalul pe care ne aflăm şi ne îngrijorează, acest canal se îngustează. Dacă ar fi fost mai larg, nu aş fi ezitat şi am fi căutat o ieşire pe această parte. Dar este material imposibil. Nu rămâne de urmat decât sfatul lui Andre – aşteptarea! Asta nu constituie, fără îndoială, o soluţie; dar timpul aranjează bine lucrurile, soluţia se va ivi, probabil, de la sine, pe parcursul acestei aşteptări.

O nouă santinelă a făcut o comunicare de alt gen ce îl uimi un pic pe Morgan.

— Se pare, anunţă matelotul, că s-a întâmplat ceva ieşit din comun la olandezi. Se văd încontinuu bărci ce se plimbă de colo până colo, şi cele două nave pe care le-am urmărit evoluând atât de aproape de recifuri, arată de parcă ar căuta ceva. Mai departe în strâmtoare am văzut catargele unui vas pe care nu îl mai văzusem până acum. Mai ales în jurul acestui vas roiesc bărcile, care păreau încărcate de oameni înarmaţi. Căpitane, eu cred că acele bărci vor veni peste noi.

— Nu, este absolut imposibil; ele nu pot trece ca noi prin vârtej. Este vorba, probabil de piraţii din insulă; dar cum naiba îndrăznesc să atace atâtea vase de război şi atât de bine înarmate?

Discuţia se opri aici, iar supravegherea continua să se desfăşoare cu atenţie sporită.

În timpul zilei, Morgan nu presupunea nici un atac din partea insularilor; dar nu acelaşi lucru se va întâmpla odată ce noaptea va cădea. Se anunţă că din pădure, la o distanţă relativ mică de vasul negru, se ridică fumul. Se găsea acolo, fără îndoială, un grup de indigeni, instruiţi să spioneze îndeaproape această pradă neaşteptată.

Dacă această presupunere era fondată, Morgan ştia că în scurt timp sute sau chiar mii dintre aceşti adversari redutabili se vor năpusti asupra lor ca un nor de lăcuste peste un câmp de grâu. Dar căpitanul, sigur pe oamenii lui, cu toate precauţiile luate, urmând sfaturile lui Andre şi neavând încotro, aştepta cu răbdare.

Prizonieri ai insularilor

Olandezii erau într-o agitaţie cumplită.

Cauza nu era nicidecum îndrăzneaţa dispariţie a lui Morgan, ci un eveniment de cu totul altă dimensiune, deosebit, şi cel puţin la fel de neaşteptat.

Când a apărut ziua, atunci când aşteptau în fiecare clipă sosirea lui Morgan, olandezii au văzut galera guvernatorului în vechiul său loc, aproape de coastă, şi nu au remarcat nimic anormal, doar că nu le răspundea de acolo la nici un semnal. Dar au acordat acestui fapt o prea mică importanţă, deoarece chiar în acel moment, Morgan se angaja în strâmtoare, urmărit de englezi şi portughezi.

Odată Morgan dispărut de cealaltă parte a vârtejului, a găsit, după cum presupuneau, un refugiu într-un estuar oarecare, vasele coalizate au decis repede că vor continua să blocheze strâmtoarea, fiind sigure că „regele piraţilor” mai devreme sau mai târziu va reveni.

— Indigenii se vor repezi să îl distrugă sau să îl alunge din ascunziş, pe acest vulpoi viclean, se gândiră căpitanii europeni. Oricum, ei vor lucra pentru noi: sau îi masacrează pe Morgan şi ai lui, sau aceştia vor reveni pentru a se arunca în braţele noastre şi se vor preda.

Englezii şi aliaţii săi nu se descurajară deloc; ei chiar considerau aceasta o expediţie reuşită şi chiar făceau glume, pretinzând că Morgan nu s-a retras decât pentru a-şi lua avânt. Dar deodată se produse o mare emoţie.

De la galera guvernatorului sosi o barcă a cărei echipă trăgea din greu la rame. În faţă stătea un om, în capul gol, care nu se oprea din gesticulat, şi care părea în culmea surescitării.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? strigă un ofiţer de pe vasul olandez ce se găsea cel mai aproape, observând această barcă prin lunetă. Este guvernatorul, fără chipiu, scos din fire. La şalupe! Repede! A survenit ceva foarte grav.

Într-o clipă, şalupele au fost lăsate la apă, şi navigară viguros în întâmpinarea bărcii, până se auzi o voce de pe aceasta.

— Ajutor! S-a întâmplat ceva teribil. Piraţii de pe insulă au asaltat galera mea şi mi-au masacrat aproape tot echipajul. Nu mi-au rămas decât aceşti oameni, care din fericire au găsit

această barcă amarată la galeră, şi m-au salvat cu ei. Am petrecut noaptea printre stânci. Repede! Repede! Săriţi în ajutorul meu! Piraţii mi-au răpit soţia! Am văzut când au răpit-o. Şi nu am putut face nimic pentru a-i împiedica. Noi eram dezarmaţi! Oh, Doamne! Doamne!

Noutatea se răspândi ca focul pe o dâră de pulbere.

Şalupele se îndreptară spre galeră, şi cele două fregate primiră ordinul, prin semnale, să le urmeze. Un spectacol înfricoşător se oferi privirilor lor. La exterior, galera nu arăta nimic anormal, ceea ce explica de ce alte vase nu remarcaseră încă nimic. Dar pe punte şi în cabine, domnea oroarea în cel mai înalt grad. Peste tot erau morţi şi răniţi în mijlocul unor bălţi de sânge. Piraţii din insule, ca de obicei, au lucrat în linişte, şi cu o asemenea rapiditate, că asaltaţii nu au avut timpul necesar de a trage măcar un singur foc de armă.

Aceştia se căţărară ca pisicile pe punte, au surprins şi masacrat oamenii de gardă şi restul echipajului, care dormea. Tot ce se găsea de valoare la bord a fost luat; nu a rămas nimic din bijuteriile, atât de numeroase şi rare, ale tinerei soţii a guvernatorului, ea însăşi dispărută.

Guvernatorul, van Dirk, atât de sobru şi grav de obicei, se comporta ca un posedat. Îşi smulgea părul, striga, blestema, se arăta surd la orice consolări venite din partea celor ce doreau să le ofere.

— Carlotta mea! Carlotta mea! repeta el încontinuu. Era un om foarte solid, cu părul roşu, care a luat-o; el agita un enorm topor de abordaj. Mi-a târât soţia la bordul bărcii sale, şi a dus-o aproape de locul unde am fost ascunşi noi. Ah! Am încercat totul pentru a o elibera pe Carlotta mea, dar nu aveam arme, nici măcar una, nici pistol, nici sabie, iar oamenii mei nu îndrăzneau să-l atace pe răpitor. Ei m-au oprit, dimpotrivă, mi-au spus că moartea noastră era sigură dacă ne vom face remarcaţi. Soţia mea! Soţia mea! Nu vreau altceva! Ascultaţi cu toţii! Cel ce îmi aduce soţia, îl voi face bogat, foarte bogat! Îi voi dărui o avere, o jur! Dar lăsaţi-mă să o văd încă odată pe Carlotta mea!

Olandezii, emoţionaţi de marea durere a guvernatorului, nu puteau face nimic şi nu ştiau ce să-i spună acestui om disperat, care dorea din tot sufletul să spere şi să acţioneze.

Piraţii răpitori erau în mod sigur veniţi din altă parte a strâmtorii, unde canalele înguste formează o reţea complexă între insule. Dar vasele europene erau în imposibilitate de a le urmări, din mai multe motive dintre care primul excludea restul,

era imposibil să existe un vas de război ce să se angajeze să traverseze recifurile ce formau din aceste insule o apărare naturală superioară şi eficace în faţa a tot ce îşi poate imagina geniul uman.

Singurul lucru care ar putea tenta, era de a trimite câteva bărci înarmate pentru a găsi adâncimi navigabile pe întreg labirintul de canale.

Exact acest lucru l-au făcut; aceste uşoare ambarcaţiuni care au fost semnalate de observatorii corăbiei negre. Ele se strecurau de-a lungul stâncilor presărate în canale, protejate de cele două fregate, care, mai subţiri şi cu un pescaj mai mic decât celelalte vase, se puteau apropia mai mult, gata de a folosi tunurile, în caz că indigenii vor ataca bărcile.

Guvernatorul, înarmat până în dinţi, lua, natural, parte la aceste cercetări şi îşi îndemna oamenii care îl însoţeau.

Aceştia au avut curajul de a pătrunde chiar în canalele interioare.

Guvernatorul a vrut să facă cât mai mulţi prizonieri, bărbaţi şi femei, în speranţa că în final îi va schimba cu iubita sa Carlotta.

Dar acest plan riscant nu dădu nici un rezultat. Oricât de departe se aventurară bărcile, ele nu descoperiră nici o urmă de fiinţă umană. Arbori, iată ce văzură olandezii de-a lungul malurilor, şi nu auziră decât strigătele ascuţite ale păsărilor deranjate dintre ramuri.

Guvernatorul era disperat... Morgan, în acest moment, nu ocupa nici cel mai mic loc în gândurile sale, toate pline de regrete pentru soţia sa dispărută. El gemea, se lamenta, îşi imagina te miri ce, fără îndoială, o aştepta pe Carlotta în mijlocul acestor sălbatici. Îl revedea pe individul cu părul roşu, şeful tâlharilor, în care era uşor a recunoaşte un european. Acest om se arăta mai accesibil decât băştinaşii? Toată conduita precedentă a banditului indica contrariul. Nu era tocmai el acela care a răpit-o? În ce scop, Dumnezeule! Care este scopul? suspină van Dirk. Un fior de groază îi trecu prin măduvă. În fiecare secundă, trimetea mesaje vaselor, cerând bărci, noi întăriri. El se aventura prin toate canalele, în ciuda tuturor riscurilor, dar degeaba... Piraţii indigeni şi frumoasa lor prizonieră erau de negăsit.

Spre seară, Klas, care fusese de veghe în arboradă, se apropie de Morgan, de îndată ce se eliberă, să-şi facă raportul.

— Căpitane, spuse el, până acum nici o schimbare! Vasele olandezilor se menţin la un capăt al strâmtorii, englezii şi

portughezii la celălalt. În ceea ce îi priveşte pe insulari, mi se pare că se petrece ceva neobişnuit în vecinătatea noastră. Se aud din timp în timp zgomote suspecte din pădure. După mine asta indică că am fost remarcaţi şi se pregătesc de atac.

— Bine, răspunse Morgan. În acest caz, mai bine dau eu prima lovitură. Întotdeauna ai un imens avantaj dacă preiei ofensiva. Sper astfel să-i surprind, să-i înfricoşez şi să-i pun pe fugă, pe scurt, încerc să-i determin să renunţe la un atac ce îi va costa prea scump.

Cornelius şi Iacob, care erau în apropiere şi auziră discuţia, se oferiră imediat să meargă ei singuri să cerceteze împrejurimile.

Dar Morgan calmă zelul lor nerăbdător.

— Mi-aşi dori, a spus el, să-mi dau seama de unul singur. Se face târziu, şi vreau să mă asigur mai întâi dacă în realitate indigenii se gândesc să atace în această noapte. Dacă da, şi dacă este necesar să acţionăm imediat pentru a preveni aceasta atacând noi înşine, voi reveni imediat. Cine mă însoţeşte? Trei oameni sunt suficienţi. Nu va fi necesar să mergem prea departe. Aceşti indigeni, conform rapoartelor, trebuie să fie în vecinătate. Ne vom urca din timp în timp în copaci, şi ar fi extraordinar dacă îi vom descoperi fără să fim remarcaţi.

Cornelius, Iacob şi Klas cerură cu insistenţă să participe la expediţie. Căpitanul acceptă serviciile lor. Bătrânul Andre rămase pe corabie, unde preluă comanda.

După câteva minute, cei patru cercetaşi, înarmaţi cum se cuvine, se găseau pe pământ solid. Sub conducerea lui Morgan, ei se strecurară cu prudenţă în interiorul pădurii, spre locul în care, după indicaţiile date de Klas însuşi, se presupunea a fi locul de adunare al indigenilor.

Morgan demonstră, cu această ocazie că spre deosebire de alţii, se orientează la fel de bine pe teren ca şi pe mare, unde totuşi îşi trăise aproape toată viaţa. El mergea fără ezitare, fără zgomot, târându-se, când trebuia, ca o panteră gata de atac. Ceilalţi îl urmau în şir indian.

Curând sesizară un oarecare zgomot care tindea să se accentueze. Auziră voci, râsete, iar în depărtare, au distins lumini printre arbori.

— Ne găsim în apropierea unei mari aşezări, spuse Morgan oamenilor săi. Fără urmă de îndoială. Şi ceea ce nu este mai puţin sigur, este faptul că, în ciuda şireteniei lor legendare, oamenii de aici nu ne-au remarcat încă. Ei nu puteau să-şi imagineze că o navă ar putea traversa recifurile considerate

precum zidul unui bastion sigur. Astfel nu aveau nici o supraveghere în acea zonă. Acum staţi aici, eu mai înaintez puţin.

Oamenii lui îl rugară să-l însoţească, cel puţin unul dintre ei, dar el refuză. Ajunse la marginea unui luminiş, iar acolo, cu o surprinzătoare agilitate, se căţără într-un arbore al cărui frunziş îl ascunse complet. Din ascunzătoarea sa, el descoperi, în sfârşit, o mare aşezare şi, un pic în afara acesteia, la o distanţă destul de mică, o construcţie a cărei dimensiuni indicau că era locuită de un personaj important.

— Sigur, îşi spuse Morgan, cel ce locuieşte acolo este şeful.

Locuitorii „oraşului”, în ciuda orei târzii, nu dormeau deloc.

O mulţime, compusă în mare parte din oameni înarmaţi, erau adunaţi în faţa acestei clădiri, dacă cuvântul nu era prea pompos, şi priveau curioşi ceva care, în mod evident, îi interesa mult.

Morgan, curios din fire, se căţără pe extremitatea unei crengi. De acolo, remarcă, că în faţa locuinţei, era o platformă, sau terasă, cum era obişnuit în locuinţele arhipelagului insulelor Soulou. Pe această terasă era ghemuită o femeie, care părea o europeană.

Ea purta o cămaşă de noapte albă, iar părul său, despletit, îi acoperea umerii. Morgan văzu clar că mâinile sale erau legate la spate, şi că legăturile, atât de largi, nu erau destinate să o împiedice să rănească pe alţii, ceea ce părea că va face, ci să împiedice orice tentativă de sinucidere.

Era vizibil, într-adevăr, că această femeie era în pragul unei violente disperări. Întreg corpul ei era cuprins de tresăriri convulsive şi zguduit de lacrimi reprimate.

Aproape de ea era un om foarte solid. Şi el era un european; acest lucru frapa de la prima vedere, în ciuda magnificului costum local ce îl purta. El avea părul roşu şi se sprijinea de o gigantică secure de abordaj a cărui mâner îi ajungea până la piept. Acest om îşi plimba privirea orgolioasă peste mulţimea masată în faţa lui, supusă şi respectoasă.

— Locuitori ai insulelor Soulou, strigă el cu o voce puternică, este adevărat că mi-am ţinut promisiunea? Nu v-am condus spre victorie, ca întotdeauna? Nu aţi adus de pe vasul guvernatorului capturi preţioase? Tot ce regret, este că nu am putut să-l prind chiar pe guvernator. El a reuşit, nu ştiu cum, să scape. Nu a fost de găsit nici printre morţi, nici printre răniţi; ştiu acest lucru, fiindcă îl cunosc bine. Mi-ar fi plăcut să-l am prizonier, fiindcă am

vrut să mă răzbun un pic pe el. Aşi fi cerut o recompensă enormă, şi voi toţi aţi fi profitat de ea. Dar, în locul său, o am pe soţia lui, şi pe ea am să o păstrez. Am să o adaug seraiului meu; va fi sclava mea; ea va gusta, la rândul ei, dulceaţa biciului meu. Îl voi anunţa pe guvernator, care nu va putea face nimic pentru a o salva. Astfel şeful vostru se răzbună pentru insulte.

— Ucide-mă, barbarule! strigă nefericita Carlotta, care înţelegea foarte bine limba locală. Omoară-mă! Da, prefer moartea decât această ruşine.

— Plăcerea ar fi prea mică, răspunse Jefferson zeflemitor. Eşti prea frumoasă ca să nu meriţi să trăieşti. În zorii zilei, va avea loc ceremonia prin care preotul soarelui, în faţa astrului radios, te vei uni cu mine în calitate de soţie. Voi avea grijă să trimit o invitaţie de participare şi guvernatorului van Dirk. Hai, şterge-ţi lacrimile; ele nu-ţi vor folosi la nimic. Calmează-te. Vei rămâne aici pană în zori. Iar noi, între timp, vom sărbători în mod demn victoria repurtată.

Noi reclamaţii, noi plânsete sfâşietoare însoţiră aceste cuvinte.

Sărmana Carlotta, ieri încă adulată ca o suverană, plângea şi se simţea mai nefericită ca ultima dintre sclavele ei, în timp ce Jefferson privea victima sa neputincioasă cu un surâs sardonic şi vesel.

Diavolul verde

Un sfert de oră mai târziu, Morgan reveni lângă cei trei însoţitori, care erau fericiţi să-şi revadă şeful întreg şi nevătămat.

— Repede la navă! comandă Morgan. Ceea ce am văzut şi am auzit îmi ajunge să înţeleg. Avem de plănuit şi realizat o acţiune îndrăzneaţă. Este vorba de o nefericită femeie aflată în pericol; este imposibil să o abandonăm astfel.

Klas, în ciuda îngustimii cărării, mergea alături de şeful său pentru a fi primul care să-i stea la dispoziţie. El îi spuse:

— Căpitane, dumneata ştii că deja ţi-am adus câteva mici servicii. Nu spun asta ca să mă laud, nu; dar vreau în continuare să fiu util. Se spune că nu sunt foarte inteligent.

— Lumea se înşală, Klas! îl întrerupse Morgan cu un ton serios.

— Totuşi, eu am făcut lucruri pe care alţii nu au reuşit să le facă, continuă Klas, ce nu pierdu firul discursului său. Dacă aveţi ceva important de comandat, vă rog să vă gândiţi la mine în primul rând.

— Am auzit, bunul meu Klas.

Iar Klas, care nu voia decât să înveţe, se informă despre modul de viaţă şi credinţele locuitorilor acestor insule.

— Ce este cel mai remarcabil la ei, răspunse Morgan cu complezenţă şi bunătate, este faptul că sunt foarte superstiţioşi. Ei cred mai ales în fantome. Este una pe care au botezat-o „Duhul Răului”, şi căruia îi dedică un veritabil cult, pentru a-l bine dispune, fără îndoială, în favoarea lor. Ei îl reprezintă, în picturile lor primitive, sub forma pe care noi îl imaginăm pe Diavol; numai că este verde; talia lui este gigantică; are ochi sclipitori şi două coarne lungi pe cap. Dar, Klas, e conceput astfel ca să inspire teamă; şi nimeni nu a văzut un personaj atât de respingător.

Klas murmură câteva cuvinte neinteligibile şi se alătură camarazilor săi.

Pe la zece, cei patru erau reîntorşi pe navă, iar Morgan, cu afaceri ca de obicei, a avut grijă de pregătirile pentru expediţia sa, hotărât să depună toate eforturile pentru a o elibera pe soţia nefericită a guvernatorului.

— La miezul nopţii, adică peste două ore, vom porni, spuse el. Voi lua o sută de oameni cu mine. Ceilalţi vor rămâne pe navă, pentru orice eventualitate şi a ne ajuta în cazul unei retrageri silite. Indigenii sunt pe cale să bea; le place vinul de palmier.

Trebuie să profităm şi să nu-i lăsăm să se îmbete degeaba.

Morgan, din vârful arborelui unde se urcase cu câteva ore înainte, a făcut o altă descoperire de cea mai mare importanţă. A zărit un al doilea canal mult mai larg decât acela unde se afla corabia neagră acum, iar intenţia lui era de a-şi duce acolo nava imediat ce ar fi terminat cu adversarii săi, şi ar fi traversat arhipelagul fără a se reîntoarce în strâmtoare.

Dar nu spuse nimic, căci era adeptul maximei: fiecare lucru trebuie făcut la timpul său. Pentru moment, el voia să nu neglijeze nimic din încercarea ce îl aşteaptă acum.

Morgan îl puse pe Cornelius să-i confecţioneze o armă neobişnuită, o veritabilă curiozitate. Era o enormă secure de abordaj, cu un mâner ce îi ajungea până la piept, şi care era foarte asemănătoare cu aceea pe care o folosea Jefferson, altfel spus, Wataka.

— Cu asta mă voi lupta, explică Morgan. Nu vreau să-mi murdăresc sabia mea cu sângele unui asemenea individ. Acest lucru, ar fi fost de altfel, cu adevărat o prea mare onoare pentru el. Un topor, la momentul potrivit! Oh! Dar, nu-i deloc uşor. Cu acesta, poţi face tocătură din Wataka şi demnii săi supuşi.

Exact la miezul nopţii, cei o sută de oameni, înarmaţi până în dinţi, erau gata de plecare.

Cornelius şi Iacob îl căutau pe prietenul lor Klas, când erau gata de plecare. Dar, spre uimirea lor, nimeni nu-l văzuse, nici nu ştiau unde ar putea fi.

— A debarcat deja, răspunse bătrânul Andre, când cei doi tineri întrebară de el în apropierea lui. Mi se pare că l-am văzut coborând. El ducea un pachet în braţe. Vă aşteaptă, fără îndoială, în timp ce voi îl căutaţi pe aici. Cea mai mare parte a oamenilor noştri, de altfel, au coborât deja.

Dar Cornelius şi Iacob, odată debarcaţi, nu reuşiră nicidecum să-l găsească.

— Bizar! se gândiră ei.

Mica trupă se puse în mişcare.

Morgan mergea în frunte, cu pistoalele la centură, cu sabia alături, purtând faimosul topor în mâna dreaptă.

Rumoarea ce provenea din localitate se intensifica pe măsură ce se apropiau, indicându-le direcţia ce trebuia urmată. Se auzeau strigătele de bucurie ale indigenilor, sărbătorindu-şi victoria. După o oră, au ajuns în luminişul unde şeful se oprise înainte, în timp ce îşi desfăşura cercetarea. Înţelese că doar cu suta aceasta de oameni ar fi dificil să învingă.

Adversarii săi au băut, fără îndoială, dar nu erau suficient de beţi ca să nu poată lupta. Vinul, în această doză, era mai mult un stimulent, o sursă de curaj şi energie. Mai ales că toţi, de altfel, erau înarmaţi.

Morgan aruncă o privire spre terasă, ce era luminată de un foc arzând, la câţiva paşi, în aer liber. Prizoniera, în haine albe ca întotdeauna, dar acum pe jumătate leşinată. Nu departe de ea era şeful cu părul roşu, povestind cu câţiva dintre locotenenţii săi.

Morgan rămase câteva secunde imobil, cugetând înainte de a acţiona. Apoi duse la buze un fluier de argint, şi scoase un sunet strident ce domină vacarmul băutorilor, iar oamenii lui se avântară din pădure strigând urale.

Apoi urmă pocnituri de pistoale şi puşti; o grindină de gloanţe căzu prin mulţimea de indigeni, uluiţi şi complet pietrificaţi de surpriză.

Morgan se feri să tragă înspre terasă, de teamă ca prizoniera să nu fie rănită. Dar, cu această ocazie, Wakata era şi el ocrotit.

Acest om, aşa pervers cum era, nu era lipsit de curaj.

El avu un moment de uluire şi ezitare de înţeles văzând năvala acestor asaltatori, despre care nu ştia măcar că existau; dar bineînţeles, cu o voce tunătoare, îşi chemă supuşii la luptă. Îşi flutură monstruoasa sa toporişcă, şi, într-o secundă, îşi adună în jurul lui pe toţi băutorii, transformaţi în viteji luptători.

Lupta, sigur, nu era egală; şi Morgan îşi dădu seama imediat că era în pericol de a fi înconjurat, împreună cu cei o sută de oameni, de marele număr de adversari, care puteau uşor să-i taie calea de retragere.

Dar era prea viteaz ca să dea înapoi.

Fluturând, de asemenea, toporul, se aruncă în cea mai grea luptă corp la corp, căutând pe şeful cu părul roşu.

În timpul acesta trupa sa, în ciuda curajului ce îl depunea, era semnificativ prea mic; erau copleşiţi de multitudinea indigenilor; rezultatul era îndoielnic, şi nimeni nu putea spune care ar fi fost rezultatul confruntării, când un strigăt înfricoşător se auzi deasupra capetelor combatanţilor. Şi o arătare ciudată căzu dintr-un arbore în mijlocul valurilor de combatanţi.

Avea o înălţime gigantică, tot verde, cu un cap verde rotund, unde ochii lansau raze, şi care avea două coarne de o măsură incredibilă. Această vietate scăpată din infern scăpă un al doilea strigăt, mai puternic ca primul şi cu adevărat diabolic, căci nu avea nimic cu o fiinţă umană.

Apoi, o frică de neegalat îi cuprinse pe indigeni. Această apariţie era nici mai mult nici mai puţin decât Diavolul verde în persoană, Duhul Răului reprezentat în toate tablourile lor religioase, pe care nimeni până acum nu îl văzuse decât în picturi ce prevesteau răul.

— Duhul răului! Duhul răului! strigau cu toţii fugind care încotro.

Şi această mulţime, mai înainte ameninţătoare, era acum bântuită, pătrunsă, speriată, ca de un vânt purtător de teroare.

Diavolul verde rămase o clipă imobil, parcă savurând panica creată; apoi, fiindcă terenul se golise în faţa lui, a sărit, s-a grăbit spre terasă şi o luă în braţe pe Carlotta van Dirk care leşinase.

Jefferson spumega de furie asistând la deruta oştilor lui. El nu era superstiţios, şi bănui imediat o şmecherie. Dar degeaba încerca să-i îndemne pe fugari la luptă. Atunci se aruncă frenetic spre Morgan, în care recunoscu atitudinea unui conducător. Se gândea că, odată învins şeful, norocul îi va surâde, probabil.

Toţi indigenii care văzuseră Diavolul verde fugiseră; dar mai erau şi alţii ocupaţi să lupte şi prea departe să-l vadă. Aceştia luptau în continuare.

Morgan şi Jefferson se întâlniră. Cele două securi, le putem spune gemene, se întâlniră cu un zgomot teribil, iar şocul produse scântei.

— Fie ca Diavolul verde al tău să te ducă în infern! strigă Jefferson dând o lovitură ce credea că va crăpa capul adversarului.

Dar, în acelaşi timp ce schiţa gestul, securea lui Morgan, mai rapidă, se abătu, şi îi despică craniul până la bărbie. Aceasta a fost sfârşitul luptei. Se mai auziră câteva focuri de armă, şi indigenii dispărură ca prin farmec.

Morgan şi oamenii lui erau învingători.

Cornelius şi Iacob, prea ocupaţi până acum ca să-şi dea seama de ceea ce se întâmplase, îl văzură pe „Diavolul verde”, care o ţinea în continuare în braţe pe captiva leşinată. Ei se năpustiră asupra lui pentru a-i smulge pe biata femeie; dar capul demonic căzu. Era un dovleac în care ardeau două candele de răşină.

Şi Klas îşi arătă figura sa congestionată, dominată de un zâmbet, ce nu avea altceva decât căldură umană. Noua sa ispravă nu a reuşit rău.

— Ah! Iată-te în sfârşit, Klas! strigă Cornelius. Noi care te căutam peste tot pe pământ, Iacob şi cu mine! Cum am fi putut să te găsim! Tu erai în infern! Noroc că tu nu ai rămas acolo. Ar fi

fost păcat! Pentru un diavol, tu eşti un diavol prea uman! Şi eşti un diavol bun de pus în vânzare! Ai imaginaţie, vei avea o adevărată carieră. Şi dovleacul tău, e o găselniţă, nu-i aşa Iacob? Şi lumânările tale!... Doamne! Apropo de lumânările tale, ne simţim mândri, fără să-ţi datorăm răşina, nu-i aşa! Fără tine, unde am fi fost?

Cornelius şi Iacob îi strânseră mâna lui Klas, îl îmbrăţişară, aproape îl sufocară, în glumă, bineînţeles, burduşindu-l un pic, dându-i, din prietenie, câteva scatoalce ce ar fi ameţit ditamai boul.

Se reîntoarseră apoi la vasul negru. Morgan o puse pe Carlotta sub paza bătrânului Andre; ancorele fură dezlegate, şi o luară în direcţia canalului recent descoperit. Era destul de larg şi în continuare se lărgea. Vasul negru şi echipajul său erau salvaţi!

Când zorile apărură, au văzut bărcile olandezilor, care căutau încă răpitorii Carlottei. Pe una dintre ele se găsea guvernatorul, nebun de disperare, murmurând încontinuu numele soţiei sale adorate.

Deodată unul dintre olandezi strigă:

— O pânză la babord!

Priviră cu toţii spre direcţia indicată şi văzură un vas negru ce avansa spre ei, precedat la mică distanţă de o barcă în care era un om înveşmântat în haine stacojii şi având alături o femeie în haine albe.

— Carlotta! Carlotta! strigă guvernatorul. Nu este oare un vis? Cine este acest om de lângă ea, acel om cu veşmânt roşu?

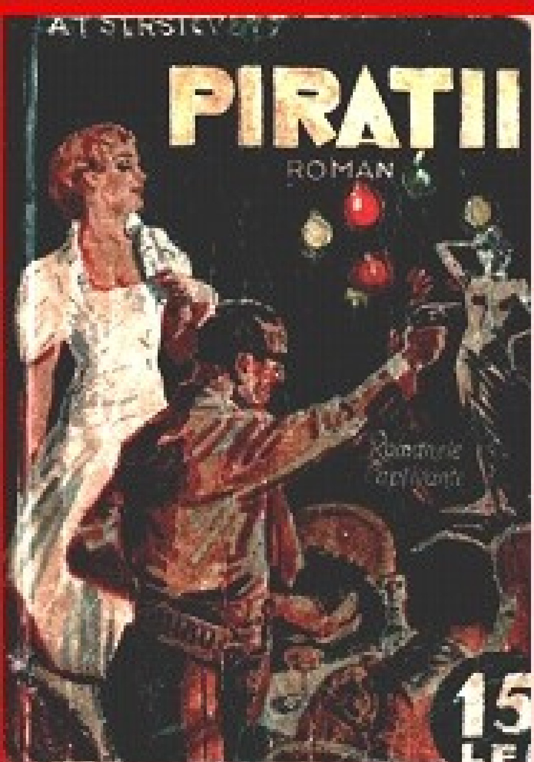
Barca lui zbură în întâmpinarea noilor veniţi; iar a doua o urma îndeaproape, încărcată cu oameni înarmaţi.

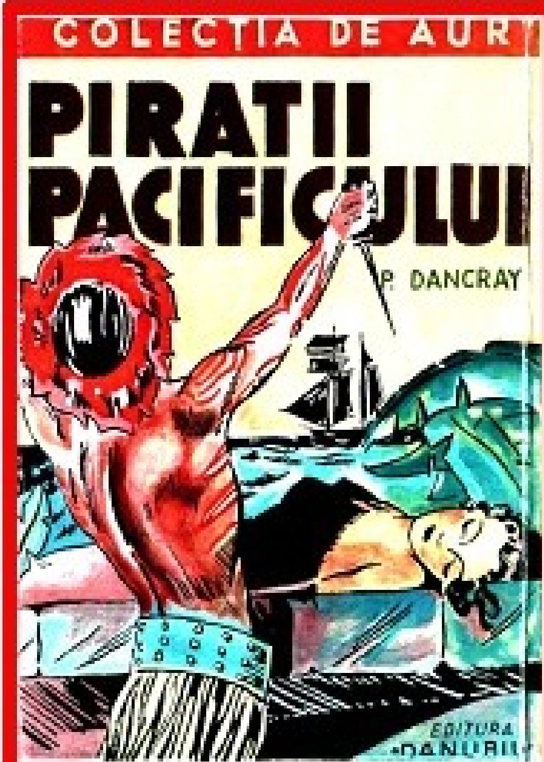
Carlotta întinse mâinile spre soţul ei.

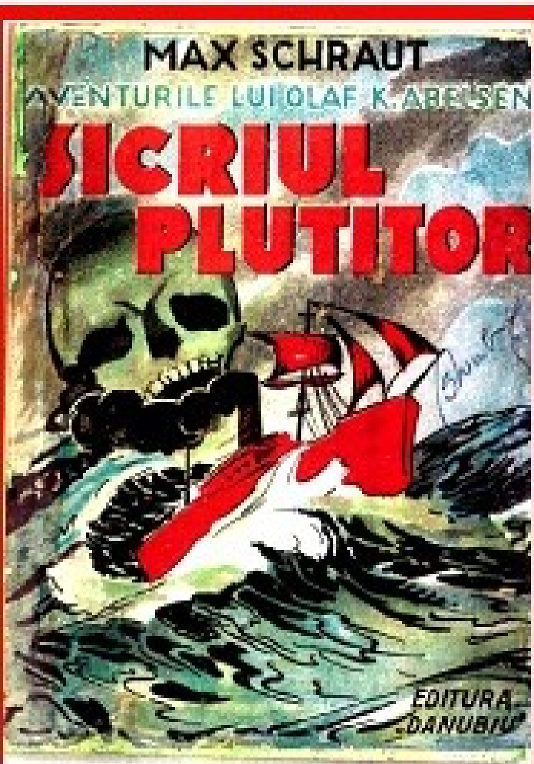
— Nu mă recunoşti, guvernatorule din Borneo? strigă omul în haine roşii. Eu sunt cel pe care îl urmăreşti, căruia i-ai întins o capcană infernală. Iar acum mă răzbun în felul meu. Am găsit-o pe soţia ta în puterea unui ticălos infam, şi am eliberat-o. Nu pentru tine am făcut asta, ci pentru ea. Niciodată eu nu părăsesc o femeie în pericol. Acum primeşte-o din mâinile căpitanului Morgan. Ea îţi va spune probabil că eu nu sunt monstrul pe care probabil, ca mulţi alţii, şi l-au imaginat. Eu am pentru dânsa toată consideraţia şi respectul pe care-l merită. Iată, guvernatorule din Borneo, răzbunarea căpitanului Morgan, Regele Mărilor!

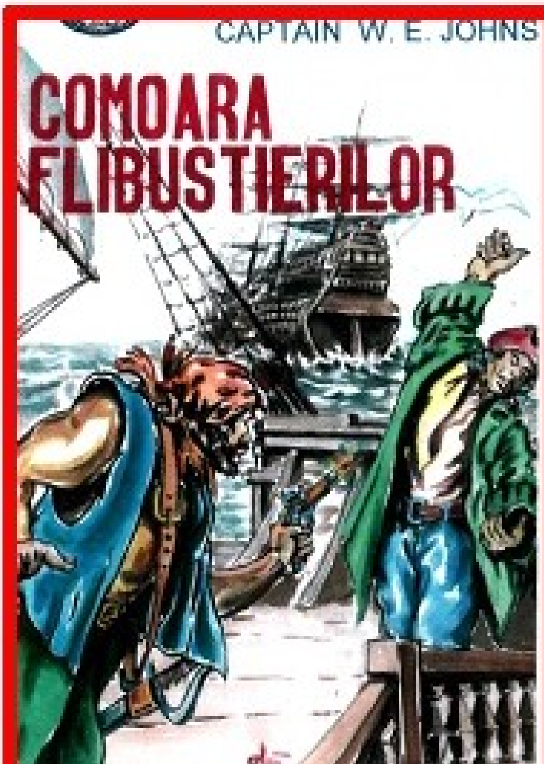

Cuprins

PIRAȚII
ROMAN
15
LEI

COLECȚIA DE AUR
PIRAȚII
PACIFICULUI
P. DANCRAY
EDITURA
"DANUBIU"

MAX SCHRAUT
AVENTURILE LUI OLAF K. ABELSEN
SICRIUL
PLUTITOR
EDITURA
"DANUBIU"

CAPTAIN W. E. JOHNS
COMOARA
FLIBUSTIERILOR